

NASZA

NOTRE TRAVAIL
MENSUEL

PRACA

ORGANE DES TRAVAILLEURS
CHRÉTIENS POLONAIS

ORGAN POLSKICH PRACOWNIKÓW CHRZEŚCIJAŃSKICH

PROPAGANDA

MIESIĄC wrzesień zaczyna na wielu odcinkach działalności zarówno gospodarczej jak społecznej nowy rok. Okres letni wpływa na zwolnienie działalności. Po okresie letnim przychodzi zatem nowy, roczny okres aktywności. I my zatem, wraz z naszymi dziećmi, zaczynamy i na odcinku pracy syndykalnej nowy okres roczny. Trzeba zatem na początku tego nowego rocznego okresu działalności zastanowić się trochę nad tym, jakie sobie stawiamy cele na ten najbliższy rok naszej pracy. Nie tylko rząd, nie tylko wielkie centrale syndykalne, ale wszystkie komórki syndykalne muszą wypracować taki program działania. Inaczej będą działały tylko od wypadku i nie osiągną wielkich rezultatów.

REDAKCJA naszego pisma też musi sobie taki program wypracować i starać się go zrealizować. Pomówimy zatem trochę o tym programie.

„Nasza Praca” jest jednym ze środków propagandy syndykalnej. Ma ona przyczynić się do tego, aby jaknajwięcej naszych rodaków przekonać o konieczności popierania i zaangażowania się w pracy syndykatów chrześcijańskich. Ma ona jednocześnie dać jaknajwięcej cennych wiadomości tym, którzy zdecydowali się na czynne popieranie tej akcji.

Propaganda w dzisiejszych czasach jest prowadzona w wielkich bardzo rozmiarach. Szczególnie przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe nie szczędzą pieniędzy na reklamy wszelkiego rodzaju, od drobnych ogłoszeń w prasie aż do wielkich konkursów, urządzanych przez rozgłośnię radiowe.

Otóż i my w tym roku chcemy przeprowadzić akcję, która by mogła doprowadzić do tego, aby jeszcze więcej naszych rodaków mogło zapoznać się z działalnością akcji syndykatów chrześcijańskich, z ich ideologią, z ich programem. A jednocześnie chcielibyśmy, aby rozszerzyć grono naszych czytelników i w ten sposób umocnić podstawy finansowe naszego wydawnictwa.

To w przyszłości członkowie naszych syndykatów... jeżeli wszyscy weźmiemy udział w akcji propagandowej.

PRZEPROWADZENIE takiego programu wymaga jednak jednej podstawowej rzeczy: zrozumienia znaczenia tego rodzaju propagandy przez jaknajwiększą ilość naszych czytelników i ich czynny w niej udział.

Przez cały najbliższy rok będziemy o tę pomoc zwracali się do naszych czytelników. Będziemy im przypominali naszą prośbę o czynny ich udział. Udział ten może się przejawiać w bardzo prosty sposób: podajcie nam choćby po jednym adresie Waszych znajomych, którzy nie otrzymują NASZEJ PRACY. Prześlemy im numery okazowe. Jesteśmy pewni, że wielu z nich stanie się naszymi wiernymi przyjaciółmi.

4P 6446

KRONIKA HOLANDII

Tymczasowy podatek dochodowy

Wielu pracowników zostało w ostatnich dniach skontaktowanych z kwitem dotychczas nie znanego im tymczasowego podatku dochodowego. Kwit ten doręczony przez listonosza wszedł w ich życie, jak nie znany i nie proszony gość, który brutalnie położył rękę na część rodzinnych dochodów.

W tym to bowiem roku ilość pracowników, podlegających temu podatkowi wzrosła z powodu ostatnich nagłych i dość wysokich podwyżek za-

robków, co niektórych pracowników przerzuciło przez próg z podatku zarobkowego na podatek dochodowy. Próg ten jest to tak zwana granica fiskalnego dobrobytu.

Przykrą stroną tego podatku jest to, że pracownik, który dotychczas był opodatkowany tylko od głównego zarobku, obecnie przy podatku dochodowym stwierdzi, że ten nowy podatek obejmuje nie tylko jego główny zarobek, ale ponadto wszystkie dodatki, jak dodatek wakacyjny, tantième,

ponad godziny, gratyfikacje i wszelkie inne. Wszystko to się zlicza łącznie a następnie oddaje pełnemu opodatkowaniu.

Podpadając tylko pod podatek zarobkowy, stosuje się za te inne dodatki bardzo niskie taryfy; jeżeli zaś ktoś przekroczy t. zw. granicę dobrobytu (wynoszącą jeszcze ciągle dotychczas 8.650 Fl. rocznie), lub też jeżeli ma więcej aniżeli 200 Fl. dochodu pobocznego rocznie, albo też jeżeli pracuje mąż i żona, którzy razem mieszkają, — to wówczas wszystkie te dochody będą wspólnie zliczane i zostanie zastosowane pełne opodatkowanie od całości. Dodatkową nieprzyjemną stroną tymczasowego podatku dochodowego jest, że podatek ten jest określany w przybliżeniu. Nie wiadomo, czy nie płaci się go za dużo, lub za mało. Jest możliwym, że osoba opodatkowana musi zapłacić większą sumę w tym czasie, w którym się wcale tego nie spodziewała.

Dobłą stroną tego podatku jest to, że Biuro Podatkowe zmusza podatnika do płacenia należnego podatku od zarobku w tym okresie, w którym ten zarobek się otrzymuje. Im wcześniej inspektor prześle wezwanie do opłacenia podatku, tym więcej jest czasu na jego wypłacenie. Jest on bowiem rozłożony na trzy raty, a ostatni termin przypada na 31 grudnia każdego roku.

W zasadzie, nie można reklamować wymiaru tymczasowego podatku dochodowego. Istnieją jednak zawsze wyjątki. Jeżeli opodatkowany nie zgadza się z wysokością, lub też terminami płacenia tego podatku, to może on wnieść prośbę do inspektora, który w poważnych wypadkach z pewnością pójdzie osobie opodatkowanej na rękę. Informacje na zasadzie których zostaje wymierzony podatek, inspektor bierze z wykazów zarobkowych, które każde przedsiębiorstwo musi regularnie mu nadsyłać. I stąd to właśnie, po tak nagłych i stosunkowo wysokich podwyżkach zarobku i przy jednoczesnym utrzymaniu dotychczasowej fiskalnej granicy dobrobytu (8.650 Fl. rocznie) tak wielka liczba pracowników została zaskoczona podatkiem, który dotychczas nie był im znany.

Obowiązkowe ubezpieczenie chorobowe

Jak nam jest wiadomo, osoby zarabiające mniej aniżeli 9.700 Flor. rocznie są obowiązkowo ubezpieczone przez Kasę Chorych. A jak przedstawia się sprawa ubezpieczenia ich rodzin?

Dotychczas istniało prawo, które wymagało, aby obowiązkowo ubezpieczony mógł udowodnić, że więcej aniżeli połowa kosztów utrzymania jest ponoszona z jego wynagrodzenia za pracę. Jeżeli ktoś miał jeszcze inne dochody oprócz zarobku z pracy, to nawet wtedy, gdy łącznie jego dochody nie przekroczyły 9.700 Fl. rocznie, musiał udowodnić, że więcej aniżeli połowę z kosztów utrzymania ponosi tylko z wynagrodzenia za pracę. Inaczej musiał swą rodzinę ubezpieczyć dobro-

wnie. Pociągało to za sobą niepożądane wydatki dla tak zwanych „na połowę samodzielnych”. 14 stycznia 1964 r. jednak, wydała Wysoka Rada orzeczenie że: rodzina obowiązkowo ubezpieczonego automatycznie także podpada pod ubezpieczenie Kasy Chorych, gdy głowa rodziny może wykazać, że więcej aniżeli połowa kosztów utrzymania jest ponoszona przez niego nie tylko z zarobku z pracy — jak to było dotychczas, — lecz z ogólnych dochodów.

To samo tyczy naszych starców. Musimy jednak zaznaczyć, że granica obowiązkowego ubezpieczenia dla starców ponad 65 lat wynosi 4.760 Fl. rocznie.

Pożegnanie I. A. Middelhuis, pierwszego prezesa N.K.V.

Bardzo uroczyste pożegnały katolickie syndykaty pierwszego Prezesa N.K.V., J.-A. Middelhuis. Po jedenastu i pół latach owocnej i odpowiedzialnej pracy ustąpił on miejsce nowo wybranemu Prezesowi p. J.-J. MERTENS.

Pożegnanie przyjęło wymiary wielkiej manifestacji. Dwa dni trwały zebrania pożegnalne. Najważniejszym punktem pożegnania była dekoracja odchodzącego Prezesa złotą oznaką N.K.V. Dekoracji dokonał nowy Prezes, J. Mertens.

Tego samego wieczora został Prezes Middelhuis odznaczony Papieskim Orderem Komandorii św. Sylwestra. Tej dekoracji dokonał Kardynał Al-

frink za zasługi na polu pracy w katolickich syndykatach. Następnym ważnym wydarzeniem było mianowanie Prezesa Middelhuis przez Jej Wysokość Królową Julianę, Komandorią Orderu van Oranje Nassau.

Pomimo tak wielkich odznaczeń, zawsze skromny i pełen humoru Prezes Middelhuis w swej pożegnalnej mowie o pracy w ciągu 11 lat, wyciągnął konkluzję, że nie na darmo przez te lata pracowaliśmy. Życząc dalszej owocnej pracy pod przewodnictwem nowego Prezesa, prosił o popieranie go w jego pracy i o przyjęcie go taką samą sympatią i zaufaniem, jak i on był przyjęty.

Wspólnota Europejska

Ubezpieczenia Społeczne w krajach Wspólnoty

Powoli, ale stale zbliżamy się do chwili, w której wszyscy pracownicy zamieszkujący kraje Wspólnoty Europejskiej, będą mogli bez żadnych albo przynajmniej bez większych trudności przenieść się do innego kraju tejże wspólnoty i mieć takie same prawa w wyborze pracy, jak i obywatele tego właśnie kraju, do którego ten pracownik się przeniósł.

Kiedy mówimy o tej sprawie, to wówczas myślimy o „wolnej cyrkulacji pracowników”.

Ale jeżeli ktoś z nas będzie w takiej sytuacji, że nie podoba mu się praca w kraju, w którym w tej chwili zamieszkuje, albo jeżeli się dowie od swych znajomych lub krewnych, że w innym kraju można znaleźć lepszy zarobek i lepsze warunki pracy, — to z pewnością będzie się dowiadywał nie tylko o to, jakie formalności paszportowe i administracyjne trzeba poczynić, aby przenieść się do innego kraju Wspólnoty, i aby tam łatwo otrzymać pracę, ale również będzie się informował o to, czy będzie miał na nowym miejscu takie same lub może lepszere Ubezpieczenia Społeczne. Dlatego to poświęcimy trochę miejsca tej sprawie na łamach „Naszej Pracy”.

Uwagi ogólne

Ubezpieczenia są rozmaite. I systemy tych ubezpieczeń są bardzo różne, nie tylko w całości Wspólnoty, ale nawet wewnątrz poszczególnych jej krajów. Dlatego z góry trzeba sobie zdać sprawę, że sprawa Ubezpieczeń Społecznych nie jest prosta i nie jest łatwa do przedstawienia. Tym niemniej postaramy się przedstawić w sposób możliwie prosty i przystępny najważniejsze zagadnienia z dziedziny ubez-

pieczeń społecznych. Może ktoś nie znaleźć akurat sprawy, która go specjalnie interesuje. W tym wypadku prosimy o napisanie do nas. A postaramy się, w miarę możliwości, dać dodatkowe informacje w następnych numerach „Naszej Pracy”.

Zacznijmy najpierw od przypomnienia, że istnieje konwencja międzynarodowej organizacji pracy, zwanej w skrócie O.I.T. (Organisation Internationale de Travail). Konwencja ta zobowiązuje państwa, które ją podpisały do wprowadzenia na ich terenie w odniesieniu do wszystkich pracowników, posiadających patrona („salariés”), obowiązkowe ubezpieczenie w dziewięciu dziedzinach:

- leczenie i świadczenie w okresie choroby,
- macierzyństwo,
- niezdolność do pracy,
- starość,
- zgon,
- wypadek przy pracy,
- choroba zawodowa,
- bezrobocie,
- świadczenia rodzinne.

Konwencja nie wchodzi w szczególności do sposobu samego ubezpieczenia ani nie wskazuje wysokości świadczeń. Dlatego to nawet w krajach, które tę konwencję podpisały, i systemy i wysokość są bardzo różne. Dodajmy, że Francja i Luksemburg nie podpisały tej konwencji. Mimo to możemy stwierdzić, że ubezpieczenia społeczne w obu tych krajach obejmują wszystkie dziedziny, wskazane w konwencji genewskiej.

Różnice w wysokości świadczeń można łatwo stwierdzić, jeżeli spojrzymy

na tablicę, która ukazała się w „Revue de la Sécurité Sociale” w miesiącu maju 1964 r., a którą to tablicę poniżej podajemy.

Tablica

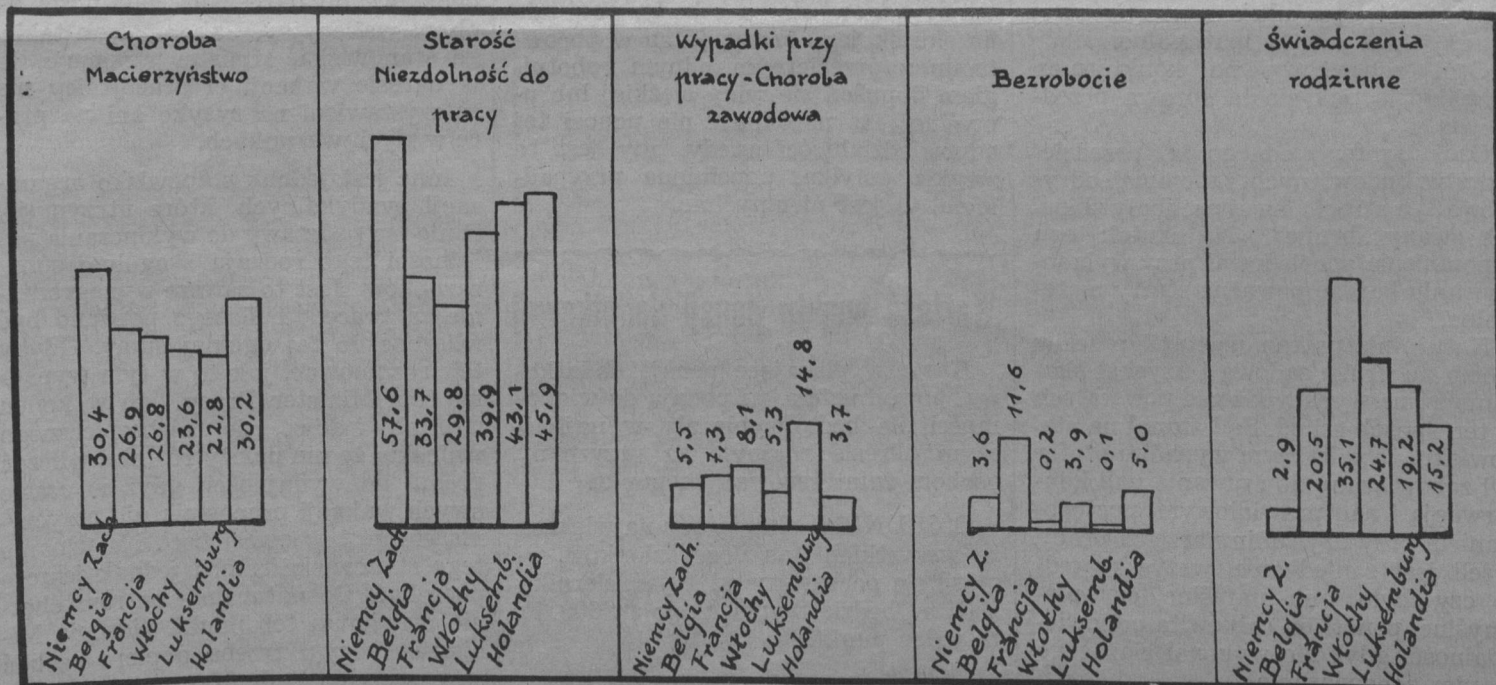
W związku z tym, co powiedzieliśmy wyżej, możemy już sobie w pewnej mierze odpowiedzieć na pytanie, czy w innym kraju Wspólnoty Europejskiej istnieje takie samo ubezpieczenie społeczne jak w kraju obecnego naszego zamieszkania. Natomiast, jeżeli idzie o szczegóły, to właśnie znajdziemy już dość dużo informacji w poniżej podanej tablicy. Aby jednak naprawdę mieć lepsze informacje, trzeba jeszcze wziąć pod uwagę kilka informacji dodatkowych.

Tablica ta podaje, jaka część funduszy, przeznaczonych w danym kraju na całość świadczeń w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, jest wydawana na takie czy inne świadczenia.

Ważne jest zatem to, ile w poszczególnym kraju przeznaczają się pieniądze na te świadczenia. Otóż w odniesieniu do tego zagadnienia możemy podać, że Holandia przeznaczają na świadczenia społeczne 13 procent całego dochodu narodowego, a Luksemburg 17,3 procent. Inne kraje Wspólnoty mieszczą się pomiędzy tymi dwoma granicami.

Dla porównania przytoczymy, że dwa kraje, o których wiadomo, iż świadczenia społeczne są bardzo wysokie, a mianowicie Wielka Brytania i Szwecja, — wydają: pierwsza 12 procent, a druga 11,1 procent dochodu narodowego.

Trzeba jeszcze podkreślić, że w niektórych krajach niektóre z wyżej wymienionych ubezpieczeń są pokrywane z funduszy specjalnych, niezależnych od Ubezpieczeń Społecznych, jak np. bezrobocie we Francji. Ale w tablicy tej te fundusze są wliczone do ogólnej sumy Ubezpieczeń Społecznych.

KRONIKA FRANCCJI

Premie i należność za wakacje

Dla wielu z nas już wakacje się skończyły. Niektórzy są jeszcze na wakacjach, ale i oni wkrótce będą musieli wrócić do pracy. Ale wszystkich nas interesuje to, czy nam dobrze patron obliczył należność za wakacje.

Dwa obliczenia

W chwili, kiedy patron przystępuje do obliczenia należności za płatne wakacje, musi on zrobić osobno dwa obliczenia. Jedno z tych obliczeń polega na tym, że bierze się pod uwagę, ile zarobiłby według normalnej kalkulacji dany pracownik w okresie czasu, który spędził na wakacjach. Drugie obliczenie polega na tym, że oblicza się najpierw cały roczny zarobek danego pracownika z okresu od 1 czerwca 1963 roku do 31 maja 1964 roku włącznie i dzieli się tę ogólną sumę przez 12 wtedy, jeżeli ktoś ma cztery tygodnie urlopu, a przez 18, jeżeli ktoś ma tylko trzy tygodnie urlopu. W każdym wypadku w ogólną roczną sumę wlicza się również należność, wypłaconą za poprzedni okres wakacji płatnych, to jest za wakacje roku 1963.

Po dokonaniu tych dwóch obliczeń porównuje się ich rezultaty. I patron musi wypłacić należność za wakacje według obliczenia, które jest korzystniejsze dla danego pracownika. Jeżeli jest wielu pracowników, to na-

pewno tak się zdarzy, że jedno obliczenie jest korzystniejsze dla jednych, a drugie dla innych. Otóż trzeba tę sprawę traktować indywidualnie. To znaczy, że wypadek każdego pracownika trzeba obliczać osobno i dla każdego pracownika należy wybrać rozwiązanie dla niego korzystniejsze.

A co z premiami ?

Niektórzy pracownicy są płaćeni za ich godzinę pracy i nie mają ponadto żadnych innych dodatków. Ale bardzo często zdarza się, że pracownicy mają najrozmaitsze dodatki w formie premii. Otóż zachodzi pytanie, czy do obliczenia tej ogólnej sumy, przy drugim wyżej podanym sposobie obliczenia, bierze się pod uwagę również i te premie. Jest to pytanie zasadnicze. Gdyż niejednokrotnie premia stanowi bardzo dużą część zarobku.

Otóż pod tym względem zdania są różne.

Można, dla jaśniejszego ujęcia sprawy, powiedzieć, iż zarówno Minister Pracy, jak i patroni jak sądy oraz organizacje syndykalne, są zgodne co do tego, że bierze się pod uwagę premie za godziny nadliczbowe, premie wydajności i produktywności, premie za wysługę lat (ancienneté), premie za regularność (assiduité).

Trzeba jednak dodać, że w wielu wypadkach Sąd Kasacyjny czyli Najwyższy, orzekł, że należy również brać pod uwagę premie, wynikłą z udziału w sprzedaży, premie od obrotu (chiffre d'affaires), premie wyjątkowe związane z zyskiem, wreszcie dodatkowe wynagrodzenie związane z pracami poza normalnym miejscem pracy (indemnités de déplacement).

Ale zasługuje na podkreślenie, że Sąd Kasacyjny zdecydowanie stoi na stanowisku, że do tej ogólnej sumy nie należy doliczać żadnych premii lub innych gratyfikacji, przyznawanych globalnie za okres roczny. Sąd Kasacyjny uważa bowiem, że wtedy, gdy takie premie są wypłacane rocznie, to już w tej wypłacie mieści się również i wypłata za okres wakacyjny; gdyby się tę premie czy gratyfikację wliczało do ogólnej sumy, która stanowi podstawę do obliczania należności wakacyjnej, to wówczas ta sama wypłata byłaby wliczana dwukrotnie.

Inne premie

Jest jeszcze inna kategoria premii, specjalna, która stanowi przedmiot wyraźnego sporu. Są to premie za specjalne ryzyko lub za niewygodę. Do tej kategorii można zaliczyć premie, wypłacane za pracę w niezdrowych warunkach, premia za pracę na dużej wysokości, premia za pracę w okresie zimowym pod gołym niebem wtedy, gdy temperatura jest np. niższa od 0 stopni.

Otóż Minister Pracy staje na tym stanowisku, że tych premii nie należy wliczać do ogólnej sumy, stanowiącej podstawę do określenia należności za okres wakacyjny. Jako motyw takiego stanowiska, Minister wskazuje, że w okresie wakacji ci pracownicy nie są wystawieni na ryzyko ani na pracę w złych warunkach.

Inne jest jednak stanowisko organizacji syndykalnych, które utrzymują, iż nie ma podstawy do wykluczenia należności tego rodzaju z ogólnej sumy zarobków. Jest to zawsze wynagrodzenie za pracę. I dlatego powinno być wliczone do tej ogólnej sumy. Gdyby tak rozumować, jak to w tym wypadku robi Minister Pracy, to w końcu możnaby dojść do niebezpiecznego wniosku, że nie należy również wliczać premii od wydajności, gdyż w czasie swych wakacji pracownik nie przyczynia się do tej wydajności. Na uznanie tego stanowiska trzeba jednak jeszcze poczekać. Bo naturalnie patroni chętnie przyjmują ten punkt widzenia Ministra Pracy i trzeba dopiero czekać na orzeczenia Sądu Kasacyjnego.

Czy pracownik odpowiada za spowodowane szkody materialne

Kiedy i w jakich warunkach pracownik odpowiada za spowodowane podczas swej pracy szkody materialne? Jest to pytanie, interesujące każdego pracownika. Gdyż każdemu może się zdarzyć, iż spowoduje w czasie swej pracy jakieś szkody materialne.

Otóż zobaczymy, na konkretnym przykładzie, jak się ta sprawa przedstawia.

Otóż szofer jednego z przedsiębiorstw budowlanych zapomniał odryglować po stronie lewej ruchomy zbiornik zwany „benne”. Na skutek tego zapomnienia spowodował przy wyładowywaniu bardzo poważne straty materialne.

Naturalnie patron wystąpił przeciw niemu na drogę sądową i uzyskał skazanie go na wynagrodzenie powstałych w ten sposób szkód. Sąd stanął na stanowisku, że w każdym wypadku szofer był zobowiązany do czuwania nad konserwacją i nad prawidłowym postępowaniem przy używaniu narzędzi pracy. Jeżeli jest zaniedbanie, wszystko jedno czy było ono umyślne czy nieumyślne, ponosi on całkowitą odpowiedzialność, gdyż nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania.

Jednakże szofer nie poprzestał na tym wyroku. Sprawa doszła aż do Sądu Najwyższego, czyli Kasacyjnego, który unieważnił wyrok niższych instancji i wyjaśnił, że robotnik tylko wtedy odpowiada za szkody, powstałe na skutek jego pracy, jeżeli w porównaniu z przeciętnym pilnym robotnikiem dopuścił się winy ciężkiej lub umyślnej; że natomiast nie ponosi tej odpowiedzialności wtedy, gdy jest to zwykła omyłka, popełniona przypadkiem, to jest nieumyślne.

Wartość punktu pensji dodatkowej

Kasy, wypłacające pensję dodatkową, powoli ustalają i podają do wiadomości, ile będą wypłacały w najbliższym okresie rocznym za przyznany osobom zainteresowanym punkt.

Otóż UNIRS, skupiający największą ze wszystkich kas ilość członków, ogłosił, że począwszy od 1 października 1964 r. będzie wypłacał po 0,2608 F. za jeden punkt.

Taką samą stawkę ma też CNRO.

W poszukiwaniu równowagi ekonomicznej i socjalnej Francji

B.D.I.C.

Rozwój gospodarczy kraju może być bardzo znaczny, rezultaty finansowe i socjalne mogą być pomyślne, gdy bierzemy całość kraju. A mimo to będziemy natrafiali na mniejsze lub większe okręgi, w których tego rozwoju nie dostrzegamy wcale lub w których jest on bardzo opóźniony.

Powoduje to ogromne różnice w sytuacji gospodarczej i społecznej różnych okręgów tego samego kraju. W rezultacie ludność tych okręgów ma tendencję do opuszczania tych zacofanych części kraju i przenosi się tam, gdzie łatwo o znalezienie pracy i o wiele lepiej płatnej i gdzie ma łatwość zdobycia lepszych warunków mieszkaniowych i kulturalnych. Wielkie ośrodki przemysłowe przyciągają ludność okręgów ubogich. I z czasem te okręgi o małej aktywności gospodarczej jeszcze bardziej pozostają w tyle. Wytwarza się coraz większa różnica gospodarcza i socjalna pomiędzy różnymi okręgami tego samego kraju.

Francja jest właśnie w takiej sytuacji. Nie od dzisiaj zwrócono na to uwagę. Powzięto nawet cały szereg decyzji, które miały ułatwiać rozładowanie okręgu paryskiego przez przeniesienie przedsiębiorstw przemysłowych na daleką prowincję. Ale środki, postawione do dyspozycji były zbyt małe w stosunku do rozmiarów skutecznej akcji.

Koordinacja

Wprawdzie ułatwienia, przewidziane dla tych przedsiębiorstw, któreby się zdecydowały na przeniesienie całej swej aktywności lub jej części, odniosły pewien skutek. Ponadto powstało cały szereg inicjatyw w różnych okręgach prowincjonalnych, które to projekty szły po tej samej linii. Bardzo prędko okazało się jednak, że nie tylko środki są zbyt małe, ale że tego rodzaju akcję trzeba ze sobą powiązać, scharmonizować. Trzeba poprostu dać pewien plan ogólny, obejmujący cały kraj. I dopiero w ramach tego ogólnego, krajowego planu, ułatwić powstawanie inicjatyw w poszczególnych okręgach. Potrzebna jest pewnego rodzaju koordynacja.

Otóż rząd przygotowuje program takiej akcji. I już najbliższy plan gospodarczy, piąty z rzędu, ma być pierwszym ogniwem tej szerokiej akcji. Powiedzieliśmy „pierwszym ogniwem”, — gdyż tak podstawowej przebudowy obecnej struktury gospodarczej, społecznej i ludnościowej nie można przeprowadzić w ciągu 5 lat. Program tych zasadniczych zmian jest rozłożony na

lat dwadzieścia. Program ten wraz z projektem piątego planu będzie dyskutowany na jesieni. Napewno będzie o tym planie bardzo dużo i pisane i mówione w radio i na różnych zebraniach. Nasi koledzy syndykalni zabiorą w tej życiowej sprawie głos w Radzie Ekonomicznej. Dlatego podamy pewne zasadnicze wytyczne tego planu.

Cel

Ten dwudziestoletni program ma na celu doprowadzić do równowagi ekonomicznej, socjalnej i ludnościowej Francji.

Aby dojść do tego, trzeba we wszystkich okręgach prowincjonalnych stworzyć takie warunki, w których by ludność tam zamieszkała mogła znaleźć pracę i mieć pewność lepszej przyszłości. W ten sposób zostałyby zahamowany pęd do opuszczania biednych lub podupadających okręgów i przenoszenia się do okręgów bogatych, a w szczególności do wielkiego okręgu paryskiego.

Program zakrojony na wielką skalę, ambitny. Ale niewątpliwie w obecnej sytuacji tylko akcją na wielką zakrojoną skalę może zmienić obecny silny nurt.

Środki

Można z pewnością stwierdzić, że miasta i to wielkie, przyciągają ku sobie ludność, która w swym miejscu zamieszkania nie znajduje i pracy i warunków życia takich, jakie może znaleźć w większych skupiskach. Program dwudziestoletni przewiduje więc, że trzeba zrobić ogromny wysiłek, aby ten naturalny pęd ludności ku większym skupiskom kierował się, nie jak dotychczas, głównie na Paryż. Ale żeby w poszczególnych okręgach stworzyć takie warunki w różnych większych miastach, któreby były wystarczająco atrakcyjne dla tego elementu ruchliwego, przedsiębiorcze-

Świadczenia na starość

Osoby, które korzystają ze świadczeń dla starych pracowników oraz ze świadczeń specjalnych, otrzymują w określonych warunkach również dodatek z Funduszu Solidarności. Ale pod warunkiem, że ich dochody nie przekraczają określonej granicy. Otóż przy obliczaniu tych dochodów będzie się brało, począwszy od 1 lipca 1964 dochody z ostatnich trzech miesięcy przed złożeniem podania.

go, który decyduje się na przesiedlenie.

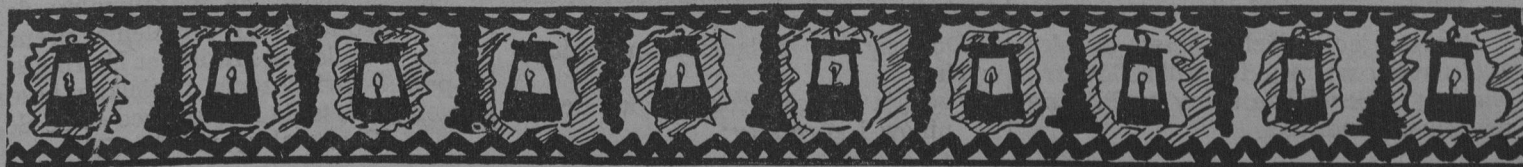
Nie byłyby to więc żadne zarządzenia administracyjne, któreby miały na celu utrudnianie przenoszenia się. A poprostu stworzonoby pewne ośrodki atrakcyjne, któreby wpływały na decyzje poszczególnych jednostek i w ten sposób realizowały cele programu.

Cała Francja została podzielona na dziewięć części, z których największą przestrzeń zajmuje Zona wpływów Paryża. A pozostałe części, są to wielkie okręgi przyległe („Régions Périphériques”). W każdym z tych okręgów będzie jedno lub więcej miast, które będą uznane za „stolice okręgowe”. A ponadto inne większe miasta staną się „ośrodkami regionalnymi”. Program dwudziestoletni przewiduje powstanie całego szeregu przemysłów właśnie w tych stolicach prowincjonalnych i ośrodkach. Przewiduje pozatem znaczne nakłady na szkolnictwo, na urządzenia sportowe itp. A to wszystko, aby oczy przedsiębiorczej i niezadowolonej z warunków życia ludności poszczególnych okręgów nie zwracały się od razu na Paryż, ale zatrzymywały się na tych ośrodkach lub stolicach ich okręgu.

Okręgi przyległe

Oto wykrojone z całego terytorium francuskiego „kręgi przyległe”:

1. Lille — Roubaix — Tourcoing ze stolicą okręgową Lille.
 2. Nancy — Metz. Obydwa te miasta byłyby stolicami okręgowymi.
 3. Strasbourg. Stolicą regionalną byłby naturalnie sam Strasbourg. — Okręg ten obejmowałby Miluzę.
 4. Lyon — Saint Etienne. Te dwa miasta byłyby stolicami okręgowymi. Do tego okręgu należałyby Grenoble, Chambéry, Annecy i Valence.
 5. Marsylia — Aix. Te dwa miasta byłyby stolicami okręgowymi. Do tego okręgu należałyby dwa ośrodki okręgowe Nicea i Montpellier.
 6. Tuluza. Stolicą tego okręgu byłaby naturalnie Tuluza. Ośrodkiem regionalnym byłoby Perpignan.
 7. Bordeaux. Stolicą tego okręgu byłoby Bordeaux. Do tego okręgu należałyby Bayonne, Biarritz i Pau.
 8. Nantes — Saint-Nazaire. Te dwa miasta byłyby stolicami regionalnymi. Ośrodkami regionalnymi byłyby Rennes i Brest.
- Na tych informacjach poprzestaniemy w obecnym stadium tego projektu. Powrócimy do niego z pewnością jeszcze nie raz.

POLAK NA OBCYZYNNIE

GŁOS PRACOWNIKÓW POLSKICH W BELGII

Nowa reglementacja A.M.I. dotycząca pracujących zarobkowo — (Le Stage) Okres wyczekiwania

Według nowej reglementacji A.M.I., poprzednie prawo wymagające odbycia okresu oczekiwania zostało utrzymane w mocy; „staż”, w zasadzie, ma trwać 6 miesięcy.

Lecz, aby uzyskać pełne prawa ubezpieczeniowe, nie wystarcza tylko wypełnienie wymaganego okresu wyczekiwania, robotnik lub urzędnik musi w tym okresie przepracować pewną liczbę dni i złożyć w Ubezpieczalni „Bon de Cotisation”, którego wysokość jest wystarczająca, albo w myśl przepisów, uzupełniona dniami utożsamionymi z pracą.

Dnie utożsamione z pracą

Ażeby uzyskać pełne prawo ubezpieczonego, pracownicy muszą podczas „stażu” mieć przepracowane 120 dni. Następujące dni, w myśl art. 204 rozp. Król. z dnia 4. 12. 63 r. są utożsamione z dniami pracy:

1) Utracone dni z powodu wypadku przy pracy, lub choroby zawodowej pociągające za sobą niezdolność do pracy w wysokości 66 proc.

2) Dnie legalnych wakacji rocznych.

3) Dnie zatrudnienia przy pracach publicznych jako bezrobotny.

4) Dnie bezrobocia przymusowego, kontrolowanego.

5) Dnie pracy w służbie domowej (dla bezrobotnych, którzy chcą uniknąć bezrobocia).

Czy wiecie, że:

— Pod koniec roku 1962, ilość pracowników ubezpieczonych w poszczególnych Kasach Chorych przedstawiała się następująco:

Kasa Chrześcijańska	— 925.491 czł.
Kasa Socjalistyczna	— 684.774 czł.
Kasa Neutralna	— 203.168 czł.
Kasa Zawodowa	— 200.525 czł.
Kasa Liberalna	— 126.330 czł.

— Składki pracowników i pracodawców do Ubezpieczalni wynosiły w roku:

1958	34.748 milionów
1959	34271 „
1960	37.666 „
1961	41.288 „
1962	45.212 „

— Subwencje państwowe wynosiły w roku:

1958	12.704 milionów
1959	15.882 „
1960	14.943 „
1961	12.968 „
1962	14.127 „

Porównując budżet państwa w roku 1960, który wynosił 100 miliardów fr., widzimy, jak wielkie sumy wydaje się na zdrowie ludności.

6) Dnie strajku uznanego przez syndykaty.

7) Dnie „lockoutu”.

8) Dnie odpoczynku z powodu redukcji godzin pracy.

9) Dnie podczas których pracownikowi nie wolno pracować z powodu styczności z osobą chorą na zaraźliwą chorobę (7 do 18 dni).

10) Dnie nie przepracowane, za które pracodawca płaci normalne wynagrodzenie.

Pięciodniowy tydzień pracy

Powyższe przepisy dotyczyły sześciodniowego tygodnia pracy.

Następująca dyspozycja reguluje sytuację pracowników przy pięciodniowym tygodniu pracy.

Ilość dni przepisanych podczas okresu „stażu” przy pięciodniowym

tygodniu pracy jest podniesiona o 20 proc. w stosunku do przepisu poprzedniego, za wyjątkiem gdy te pięć dni są zaznaczone bez brania pod uwagę tygodniowego reżimu pracy. Jeśli rezultat jest ułamkiem zostaje on zaokrąglony do jednostki.

Podkreślamy, że okres „stażu” ma za zadanie wyeliminowanie z Ubezpieczalni osób, które już są chore chronicznie.

Z drugiej strony do Ubezpieczalni może należeć pracownik, który w okresie „stażu” był chory 36 dni, a wykażał się 120 dniami przepracowanymi.

Z obowiązku „stażu” są zwolnieni pracownicy, którzy uczynili dostateczny wysiłek finansowy, przed zapisaniem się do Ubezpieczalni obowiązkowej; zapisując się do Ubezpieczalni wolnej

Dostosowanie do indeksu świadczeń (allocations) i składek (cotisation) Ubezpieczeń Społecznych

W maju i czerwcu 1964 r. indeks cen w detalu osiągnął 118,50 i 119,88 punktów.

Składki

W czasie tego okresu przekroczył on cyfrę 118,25, co powoduje, w myśl ustawy z dnia 12. 4. 1960 roku, podniesienie wszystkich świadczeń społecznych i składek o 2,5 proc.

Podniesienie maksymalnego zarobku do obliczania wysokości składek społecznych następuje po pierwszym kwartale kalendarzowym, który następuje po dwumiesięcznym okresie, w czasie którego indeks osiągnie 118,25 punktów, czyli od 1 lipca 1964 roku.

Począwszy od tej daty maksymalne zarobki, od których płaci się składki zostają podniesione:

— z 8.400 na 8.600
— z 8.800 na 9.000
— z 11.550 na 11.825

Podniesienie świadczeń (allocation)

Moment podwyżki świadczeń jest zależny od tego czy są płacone rocznie, kwartalnie, miesięcznie lub za okres mniejszy od miesiąca.

1) Jeśli świadczenia są płacone miesięcznie lub za okres mniejszy od miesiąca, to podwyżka następuje drugiego miesiąca, po dwumiesięcznym okresie, w którym indeks przekroczył 118,25 punktów, czyli od pierwszego sierpnia 1964 r.

Dotyczy to świadczeń następujących:

— pensja starości robotników, urzędników i górników;

— pensja przeżycia (survie);

— świadczenia bezrobocia;

— odszkodowania za choroby i inwalidztwo (choroba, odpoczynek przed i poporodowy, choroba długotrwała, inwalidztwo i śmierć)!

— świadczenia rodzinne;

— świadczenia narodzin;

— świadczenia z „Fonds des Maladies professionnelles” płacone miesięcznie, lub za okres mniejszy od miesiąca.

2) Podwyżka świadczeń płaconych co trzy miesiące, ma miejsce w pierwszym kwartale następującym po dwumiesięcznym okresie, w którym indeks osiągnął 118,25 punktów, czyli od 1 lipca 1964 r.

Dotyczy to świadczeń następujących:

— świadczenia dodatkowe i specjalne udzielane ofiarom wypadków przy pracy „Caisse de Prévoyance et de Secours” i płacone co trzy miesiące;

— świadczenia dodatkowe udzielane ofiarom choroby zawodowej, lub ich krewnym i płacone co trzy miesiące.

3) Świadczenia dodatkowe i specjalne udzielone przez „Caisse de Prévoyance et de Secours” oraz „Fonds des Maladies Professionnelles” płacone rocznie, będą podwyższone począwszy od 1. 1. 1965 r.

Należy dodać, że maksymalny dochód, ustalony do udzielenia premii przez „Fonds des Mutilés et Estropiés” i pewne świadczenia udzielane przez „Caisse de Prévoyance et de Secours” (Ciąg dalszy na str. 7)

(Ciąg dalszy ze str. 6)

cours" i „Fonds des Maladies Professionnelles" wymienione powyżej, zostaje podniesiony o 2,5 proc.

Dotyczy to również maksymalnego dochodu ustalonego przy udzielaniu

Kolejność dzieci	Stawka zwykła	Sieroty wysokość maksymalna	Sieroty wysokość minimalna	Dzieci inwalidów
1 dziecko	511,75	1.314,75	1.026,75	863,25
2 dziecko	716,50	1.314,75	1.026,75	863,25
3 dziecko	1.023,75	1.314,75	1.044,00	1.023,75
4 dziecko	1.073,75	1.314,75	1.073,75	1.073,75

następne: podwyżka zależna od wieku:
od 6 do 10 lat — 112,50; od 10 do 14 lat — 197,25; od 14 lat — 266,50

Premia urodzenia :

- 1 dziecko — 7.603,64
- 2 dziecko — 5.243,90
- 3 dziecko i następne po 2.821,86.

Świadczenia rodzinne są płacone następnego miesiąca za miesiąc poprzedni; w rezultacie, mający do tego prawo otrzymuje świadczenia podwyższone dopiero w miesiącu wrześniu 1964.

5) Wysokość świadczeń bezrobocia, począwszy od 1. 8. 64 r.

	Gmina 1 kat.	Gmina 2 kat.
I	130,00 Fr	120,40 Fr
II	119,32 Fr	109,65 Fr
III	116,10 Fr	107,50 Fr
IV	105,35 Fr	96,75 Fr
V	86,00 Fr	79,55 Fr
VI	66,65 Fr	62,35 Fr
VII	53,75 Fr	49,45 Fr
VIII	45,15 Fr	40,85 Fr

Te świadczenia są podwyższone o 20 proc., jeśli są płacone za 5 dni w tygodniu.

Wysokość zarobków dziennych w kopalniach począwszy od 1. 7. 1964 r.

Pod ziemią			Na powierzchni		
Grupa Lata	Zarobek dzienny	Zarobek na godz.	Grupa Lata	Zarobek dzienny	Zarobek na godz.
I i II	290,00	36,25	I i II	233,30	29,16
III	291,70	36,46	III	244,05	30,51
IV	295,20	36,90	IIIbis	250,80	31,35
V	299,30	37,41	IV	261,60	32,70
VI	309,40	38,67	Wyciągowy	284,95	35,62
VII	320,75	40,09	20 lat	233,35	27,92
VIII	366,00	45,75	19 lat	213,30	26,66
IX	371,00	46,44	18 lat	193,25	24,16
X	433,75	54,22	17 lat	173,20	21,65
minimum X	390,25	48,78	16 lat	153,15	19,14
20 lat	276,90	34,61	15 lat	143,15	17,83
19 lat	263,75	32,97	14 lat	133,10	16,64
18 lat	273,95	29,74			

Wysokość pensji inwalidzkiej począwszy od 1. 8. 1964 r.

Pod ziemią			Na powierzchni		
Kategoria	rocznie	mies.	Kategoria	rocznie	mies.
Żonaty	55.908,60	4.659	Żonaty	45.369,30	3.781
Kawaler, wdowiec, rozwiedziony, separowany	40.725,00	3.394	Kawaler, wdowiec rozwiedziony separowany	33.243,30	2.770
Separowany, którego żona korzysta z pensji	37.272,40	3.106	Separowany, którego żona korzysta z pensji	30.246,20	2.521
Żona separowana	18.636,20	1.553	Żona separowana	15.123,10	1.260

Pensja starości począwszy od 1. 8. 1964

Pod ziemią 30 lat pracy			Na powierzchni 30 lat pracy		
Kategoria	rocznie	miesięcznie	Kat.	rocznie	mies.
Żonaty	55.908,60	4.659	Żonaty	45.369,30	3.781
Samotny	40.725,30	3.394	Samotny	33.243,30	3.394

Pensja przeżycia (survie)

	rocznie	miesięcznie
Wdowy		
Art. 17 §§ 1 i 2 Roz. Król. z dnia 28 maja 1958 r.	27.954,30	2.330
Rozp. Prawo z dnia 25. 2. 1947 ma prawo młodsza od 45 lat	7.589,50	632
Dzieci mające prawo Art. 61 rozp. Prawo z dnia 25. 2. 47 od 1 do 4 dzieci	1.761,92	147
za 5 dzieci	1.965,10	164
Sieroty mające prawo Art. 62. rozp. Prawo z dnia 25. 2. 47	2.710,07	226

Młodzi na progu życia zawodowego

Do rodziców

Rok szkolny jest już dawno skończony, wkrótce młodzi, którzy ukończyli szkołę rozpoczną pracę.

Jest to decydujący zwrot w życiu młodego człowieka, który wychodzi z pod opieki rodzicielskiej i rozpoczyna samodzielne życie.

W tym decydującym kroku rodzice powinni mu dopomóc, doradzając mu w wyborze syndykatu i ubezpieczalni, godnej zaufania.

Nie wolno poddawać się różnym niebezpiecznym wpływom, dobry Polak i dobry Chrześcijanin oddaje zawsze swój „Bon de Cotisation" do instytucji, która jest zgodna z jego przekonaniem, to jest Chrześcijańskiej.

Instytucjami tymi są Ubezpieczalnia „Mutelité Chrétienne" i Syndykat C. S.C.

Do militantów

Młodzi wchodzą w zwarte szeregi pracy.

Wszyscy militanci powinni im pomóc w tym nowym dla nich życiu.

Należy im pomóc w poznawaniu przedsiębiorstwa i ich obowiązków.

Wszyscy z pomocą młodym.

Leczenie pracowników granicznych w razie nieszczęśliwego wypadku przy pracy

W myśl przepisów 36-63 C.E.E. pracownicy graniczni w razie nieszczęśliwego wypadku przy pracy mają prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej to jest że nie muszą płacić ani lekarza, ani apteki, ani kliniki lub szpitala.

Począwszy od 1 czerwca 1964 roku lekarze, apteki, kliniki i szpitale powinny wysłać rachunki za leczenie do Ubezpieczalni (Mutualite) do której należy ofiara wypadku.

Dlatego ofiara wypadku musi podać zainteresowanym nazwę swej Ubezpieczalni w celu wypłaty należności.

Zagadnienie readaptacji zwolnionych górników

Na zebraniu w dniu 16 lipca w Brukseli, komisji społecznej parlamentu europejskiego, Rene Petre złożył raport o postępach zagadnienia zwalniania i readaptacji pracowników przez myślny węglowy w Belgii.

Ilość górników zwolnionych z powodu zamknięcia kopalń w dniu 31. 12. 1963 roku wynosiła 33.663, z tej liczby 25.899 korzystają z pomocy CECA, otrzymało odszkodowanie oczekania; 2.313 otrzymało pomoc na koszt urzędnictwa; 929 uczęszczało na kursy readaptacyjne.

521 górników uczęszczało na przyspieszone kursa formacji zawodowej z czego 378 je ukończyło i praktykuje nowe zawody.

Premia za ukończenie kursów (Indemnité de promotion Sociale)

Rozporządzenie Królewskie reguluje prawo do premii, za owocne ukończenie zawodowych kursów dokształcających; premia ta została udzielona w celu zachęcenia pracowników do regularnego uczęszczania na kursy dokształcające, oraz podniesienia ich wiadomości zawodowych.

Uzyskanie prawa do premii przedstawia się następująco :

- Mają prawo do korzystania z premii
- osoby związane kontraktem pracy;
 - osoby korzystające z zasiłków dla bezrobotnych.

Warunki:

Posiadanie zaświadczenia ukończenia kursu lub dyplomu owocnego ukończenia kursu.

Jakie kursy są brane pod uwagę

- Kursy wieczorowe i niedzielne;
- grupy kursu: metal, elektryczność, drzewo, konstrukcja, przemysł górniczy, chemia, tekstyl, ubrania, książki, handel i administracja;
- Kategorie: A1, A5, B1, B2, B3/01, B3/B2, B4/B1, B4/B2, B5, B6/B1, B6/B2, B6/B4, B6/B5, i C4M;
- Cykl kompletny 140 godzin rocznie.

Wysokość premii

750 Fr. za każdy rok studiów, najwyżej 3.750 Fr.

Prośba :

Należy ją złożyć do Ministerstwa Pracy w trzech egzemplarzach, dołączając :

- Zalegalizowaną kopię certyfikatu lub dyplomu;
- zaświadczenie pracodawcy stwierdzające, że zainteresowany jest z nim związany kontraktem pracy, lub za-

Umowa belgijsko-niemiecka w sprawie Ubezpieczeń Społecznych

Do dnia dzisiejszego renty, emerytury i odszkodowania za wypadki przy pracy, były wypłacane przez Niemców uchodźcom politycznym, w myśl umowy europejskiej, za okres począwszy od 1. 1. 1959 roku.

Nowa umowa belgijsko - niemiecka przewiduje wypłatę tych odszkodowań, począwszy od 1. 10. 1947 r.

Oznacza to, że uchodźcy polityczni, którzy pracowali w Niemczech, mają prawo do otrzymania renty inwalidzkiej z niemieckiej Kasy Emerytalnej, począwszy od 1. 10. 1947 aż do chwili rozpoczęcia pracy w Belgii.

Uchodźcy, którzy podczas deportacji do Niemiec ulegli przy pracy nieszczęśliwemu wypadkowi i których procent niezdolności do pracy wynosi co najmniej 20 proc., mają prawo do odszkodowania począwszy od 1. 10. 1944 r.

Rodzina osób zmarłych przed zawarciem powyższej umowy, ma prawo do odszkodowania aż do dnia śmierci poszkodowanego (Wdowa i dzieci).

świadczanie, że zainteresowany pobiera zasiłki dla bezrobotnych.

Brane są tylko pod uwagę zaświadczenia ukończenia studiów i dyplomy wydane po 1. 3. 1964 r. (Osoby, które ukończyły kurs w roku 1964, mają prawo do premii i powinny złożyć podanie w odpowiednim terminie, t.zn. przed 29. 9. 1964 r.).

Osoby, które ukończą kurs w na-

stępnych latach muszą złożyć podanie w dwóch miesiącach po otrzymaniu dyplomu lub certyfikatu.

Formularze do podania sprawy znajdują się w okręgowych federacjach C.S.C.

W razie trudności w wypełnieniu formularza lub po wyjaśnieniu, należy się zgłaszać do syndykatu C.S.C. lub do Sekcji Polskiej.

Wpływ zwwyżki indeksu na zwrot kosztów leczenia

W związku ze zwwyżką indeksu o 2,5 proc. począwszy od 1. 8. 1964 r., została podwyższona wysokość zwrotu za koszty leczenia.

Ta podwyżka jest stosowana tylko dla tych, którzy korzystali z pomocy lekarskiej tych lekarzy, którzy podpisali umowę lub zobowiązali się do przestrzegania taryfy A.M.I.

Zwrot kosztów za leczenie przez lekarzy nie zaangażowanych pozostaje bez zmian.

Oplaty szpitalne też zostały podniesione, zwrot kosztów odbywa się na tych samych warunkach.

Nowa tablica zwrotu kosztów za leczenie począwszy od 1. 8. 1964 r.:

1) Wdowy, sieroty, inwalidzi i pensjonowani:

2) Inni chorzy :

Porada	Oplata	
	Fr.	Fr.
Lekarz ogólny	51	38
Specjalista	102	77
Wizyty :		
Lekarz ogólny	77	58
Specjalista	102	77
2 lub więcej chorych	128	96
Wizyta pilna od 18 do 22 godz.	102	77
Wizyta nocna od godz. 22 do 6)	192	144
Wizyta niedzielna	128	96

Porada	Leczenie umowne lub zaangażowane		Leczenie nieumowne lub niezaangażowane	
	Fr.	Fr.	Fr.	Fr.
Lekarz ogólny	51	50		
Specjalista	102	100		
Wizyty :				
Lekarz ogólny	77	75		
Specjalista	102	100		
2 lub więcej chorych	128	125		
Wizyta pilna	102	100		
Wizyta nocna	192	188		
Wizyta niedzielna	128	125		

Zwrot kosztów

Lekarz zaangaż. lub umówiony	Lekarz nie zaangaż. lub nie umówiony	
	Fr.	Fr.
	30	60
	45	60
	60	75
	60	113
	75	75

Zastąpienie dnia świątecznego wypadającego w niedzielę

Bardzo często się zdarza, że dzień świąteczny wypada w niedzielę, co będzie miało miejsce 1. listopada 1964 r. Gdy zachodzi taki wypadek należy dać pracownikowi, za zapłatę, w ciągu tygodnia jeden dzień wolny od pracy.

Ku wielkiemu naszemu zdziwieniu stwierdziliśmy w jednym przedsiębiorstwie, czytając przepisy warsztatowe, że dzień świąteczny jest zastąpiony przez sobotę.

Ponieważ dane przedsiębiorstwa pracuje 5 dni w tygodniu (sobota jest wolna od zajęcia) pracownik będzie wynagrodzony, lecz będzie pozbawiony dnia wakacji.

Takie postępowanie jest przeciwne prawu ; Zastąpienie dnia świątecznego wypadającego w niedzielę reguluje art. 2 Rozp. Król. z dnia 25. 2. 1947 uzupełnione przez art. 2 prawa z dnia 27. 7. 55 i 6. 8. 55 roku.

Prawo to jest następujące : O zastąpieniu dnia świątecznego wypadające-

go w niedzielę, przez inny dzień tygodnia decyduje komisja dwustronna której decyzja musi być zatwierdzona przez Rozp. Król.

Decyzja ta musi być podana do wiadomości Ministra Pracy przed 1 października roku poprzedzającego.

Jeśli komisja dwustronna nie poweźmie żadnej decyzji, może ją powziąć rada przedsiębiorstwa. Jeśli to nie nastąpi, uzgodnienie daty może mieć miejsce między przedsiębiorstwem a delegacją syndykalną.

Ta decyzja musi być ogłoszona przed 15 grudnia poprzedniego roku w przepisach warsztatowych.

Podczas pierwszych ośmiu dni ogłoszenia, przedsiębiorca musi o tem zawiadomić inspektora społecznego.

W wypadku gdy żadne zastąpienie dnia świątecznego nie jest przewidziane, musi ono nastąpić automatycznie w pierwszy dzień roboczy wypadający po święcie, czyli w poniedziałek.